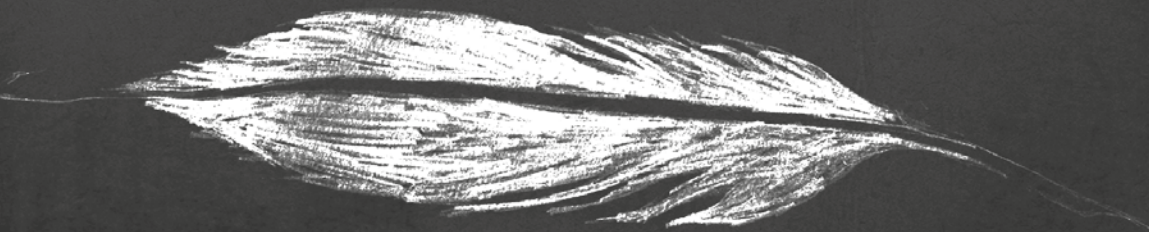

CRESSIDA COWELL

Magt & kernes tid

DEN SORTE FJER

BOG 1

”Hvis du vil have, at dine børn skal blive kloge, så læs eventyr for dem. Hvis du vil have, at de skal blive endnu klogere, så læs flere eventyr for dem.” ALBERT EINSTEIN

MAGIKERNES TID 1: DEN SORTE FJER
er oversat fra engelsk af Mette Stepnicka efter
THE WIZARDS OF ONCE

First published in Great Britain in 2017 by Hodder and Stoughton
Text and illustrations copyright © Cressida Cowell, 2017

All rights reserved.

Dansk udgave: © 2019 Forlaget Alvilda, København

Grafisk tilrettelæggelse: Kat Art

Håndtekstning: Lisette Frederiksen

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2019 af CPI – Clausen & Bosse, Tyskland

ISBN 978-87-415-0732-3

www.alvilda.dk

*Denne bog er dedikeret til min søn Xanny. En helt,
hvis navn begynder med X (og alligevel ikke gør det).*

Magtens kerne

DEN SORTE FJER

BOG 1

Skrevet og illustreret af

CRESSIDA COWELL

På dansk ved Mette Stepnicka

ALVILDA

Dette er en historie med
to helte.

Drengen Xar tilhører magikerfolket,
men han har ikke magiske evner, og han vil
gøre HVAD SOM HELST for at få det.

Pigen Håb tilhører
krigerfolket,

men hun har en magisk genstand,
der er forbudt, og hun vil gøre
hvad som helst for at skjule den.

BESAT

KRIGER-

TERRITORIUM

KRIGERLANDET

Spøgelsesbjergene

Vejen til Kriegerfolkets hovedstad

Rolighedsvæjen

Spøgelsesmuren

Kriegerfolkets borg

Halsrute

DRONNING HILDURS RIGE

BE SKOVE

SKUMMELSKOVEN

Xars rute

Magikerfolkets borg

Uhyggelig Lysning
Lille

KONG MELCHORS RIGE

Zigzagfloden

Dronning Hildurs
KRIGERBORG Gæ

Borgen har syv volde og er
omgivet af uendelige skove fulde
af alter, kæmper, varulve,
grunddunstere og noget,
der er endnu værre...

Indgang til dronning Hildurs fangekælder

Håbs hus

Engang
levede
magier

Prolog

Engang levede magien.

For længe, længe siden på De Britiske Øer, i så fjern en fortid, at de endnu slet ikke vidste, at de *var* De Britiske Øer, fandtes magien i de mørke skove. Nu tænker du måske, at du godt ved, hvordan en mørk skov ser ud.

Men jeg kan forsikre dig om, at det gør du ikke.

Disse skove var mørkere, end man i sin vildeste fantasi kan forestille sig. Mørkere end blækklatter, mørkere end midnatshimlen, mørkere end selve verdensrummet og lige så snørklede og snirklede som et heksehjerte. De var, hvad man i dag ville kalde dybe skove, og de strakte sig, så langt øjet rakte, og lod sig kun standse af havet.

Mange forskellige folk beboede de dybe skove.

Magikerne, som mestrede trolddomskunst.

Og krigerne, som ikke gjorde det.

Magikerne havde boet i de dybe skove, så længe nogen kunne huske tilbage, og de havde i sinde at blive boende der til evig tid sammen med alle de andre magiske skabninger.

Men så kom krigerne. De invaderede fra søsiden og havde ikke selv magiske evner, men de medbragte et nyt våben, som de kaldte JERN. Og jern var det eneste, magien ikke kunne undertvinge. Krigerne havde sværd af jern og skjolde af jern og rustninger af jern, og selv

heksenes grufulde besværgelser var kraftesløse over for dette nye metal.

Krigerne besejrede heksene og udslettede dem i et langvarigt og drabeligt slag.

Ingen sørgede over heksene, for heksenes magi var ond og nederdrægtig, det var den slags magi, som flåede vingerne af lærker og slog ihjel for fornøjelsens skyld, og som kunne gøre en ende på hele verden og alle dens indbyggere.

Men krigerne nøjedes ikke med det. De mente, at blot fordi EN slags magi var ond, så var AL magi ond.

Derfor forsøgte krigerne nu også at nedkæmpe magikerne og troldene og varulvene og sværmen af mundhuggende gode alfer og onde alfer, der lyste som små stjerner i mørket, mens de drillende kastede besværgelser mod hinanden, og kæmperne, der var større end mammutter og fredsommelige som spædbørn og bevægede sig langsomt og varsomt gennem underskoven.

Krigerne havde svoret, at de ikke ville holde inde, før de havde tilintetgjort SAMTLIGE MAGISKE VÆSENER i hele den mørke skov, som de i rasende fart huggede ned med deres jernøkser for i stedet at bygge borge og anlægge marker og etablere et moderne samfund.

Du befinder dig nu i

JERNKRIGERNES RIGE
AL MAGI ER
BANDLYST

i dette område.

ADGANG FORBUDT FOR ALFER,
KÆMPER, GRUNDUNSTERE, SNEKATTE,
VARULVE, GRØNTÆNDER (OG ALLE ANDRE
MAGISKE VÆSENER).

FORBUD MOD FLYVNING OG FORTRYLLEDE
GENSTANDE, BESVÆRGELSER, FORBANDELSER
OG TRYLLEFORMULARER.
AL MAGI ER STRENGT FORBUDT.

Hvis en magiker betræder disse jorder,
risikerer han at få kappet hovedet af.

Efter befaling af Hendes Majestæt

Dronning Hildur

DRONNING HILDUR, JERNKRIGERNES DRONNING

Dette er historien om en magikerdreng og en krigerpige, som siden fødslen har lært at hade hinanden som pesten.

Historien begynder med fundet af

EN KÆMPESTOR, SORT FJER.

Kan det tænkes, at magikerne og krigerne har haft så travlt med at bekæmpe hinanden, at de slet ikke har opdaget, at noget ondt fra en fjern fortid er vendt tilbage?

Er fjeren i virkeligheden en heksefjer?

Er
dette
i
Virkeligheden
en
heksefjer
?

Heksefjeren

Jeg er en af figurerne
i denne historie...

Jeg ser alt, jeg ved alt,
men jeg fortæller
dig ikke, hvem jeg er.

Prøv, om du
kan **GÆTTE** det.

Nu begynder historien.

(Pas på, du ikke farer vild.
Der er farligt i skoven).

FØRSTE
DEL
Ulydighed

1. En heksefælde

Det var en lun novemberaften. Lunere end sædvanligt og for lun for hekse, hvis ellers man skulle tro de gamle sagn. Godt nok var heksene efter sigende uddøde, men Xar havde hørt, hvor grumt de stank, og nu syntes han næsten, han kunne fornemme lugten her i den tyste, dunkle skov. En vag, men umiskendelig dunst af brændt hår blandet med indtørrede muselig og et strejf af hugormegift. En lugt, ens næse aldrig glemte igen.

Xar var en vildbasse af en menneskedreng og tilhørte magikerfolket. Han red på ryggen af en gigantisk snekat i den del af skoven, som var så mørk og tæt og tilgroet, at den blev kaldt Skummelskoven.

Egentlig burde han slet ikke være her, for Skummelskoven var krigernes territorium, og hvis de fangede ham, ja, så påstod folk i hvert fald, at Xar ville blive slået ihjel på stedet. Af med knoppen! Sådan som en af krigernes tiltalende skikke foreskrev.

Men Xar så ikke den mindste smule bekymret ud.

Han var en frejdig knægt med en enorm dusk pandehår, der stod lige i vejret, som om han havde været i nærkontakt med en hidsig tornado.

Snekatten, som han red på, hed Kongekat og var et elegant dyr, som var en slags forvokset los, og langt mere majestætisk end sin kække herre.

Xar (udtales 'Zar') rider på ryggen af en gigantisk los

Araflux, Xars talende ravn

Kongekat havde blanke og næsten unaturligt buttede poter, pels så tyk, at den lignede puddersne, og så varm en sølvgrå farve, at den nærmest var blå. Snekatten løb hurtigt men sagte gennem skoven. De sortspidsede ører virrede fra side til side, mens den løb, for den var bange, men for stolt til at indrømme det.

Så sent som i morges havde Xars far, Melchior den Magiske, som var magikernes konge, mindet alle om, at det var strengt forbudt for magikere at sætte så meget som en lilletå i Skummelskoven.

Men Xar var den mest ulydige dreng i hele Magikerriget og igennem fire generationer, og forbud gjorde ham kun endnu mere nysgerrig.

I løbet af bare den seneste uge havde det resulteret i følgende:

Xar havde bundet skæggene på to af de ældste og mest respektable magikere sammen, mens de sad og sov til en festmiddag.

Han havde hældt kærlighedselixir i grisenes madtrug, hvorefter grisene forelskede sig inderligt i Xars hadelærer og fulgte i hælene på ham overalt, mens de udstødte højlydte og salige hvin og kysselyde.

Han havde ved et uheld sat ild til træerne i den vestlige del af magikernes lejr.

De fleste af tingene havde faktisk slet ikke været med vilje. Xar havde simpelthen bare ikke kunnet dy sig.

Forskræmt snekat ser sig omkring i
den fuldstændig ufarlige lysning

Ingen af disse skarnsstreger var dog halvt så slemme som det, Xar var i færd med lige nu.

Over hovedet på Xar svævede en stor, sort ravn.

”Det her er en virkelig skidt idé, Xar,” sagde raven. Den talende ravn hed Araflux, og han ville have været en smuk fugl, hvis ikke han havde haft til opgave at holde Xar ude af problemer. De mange bekymringer forbundet med denne umulige mission havde nemlig resulteret i, at han var begyndt at tabe fjerene. ”Det er altså ikke rimeligt at bringe dine dyr og alfer og magikervenner i fare ...”

Eftersom Xar var søn af kong Melchior, og desuden var i besiddelse af en god portion charme, havde han fået følgeskab af en større flok tilhængere: fem ulve, tre snekatte, en bjørn, otte alfer, en enorm kæmpe ved navn Knuser samt en lille gruppe jævnaldrende magikere, som alle fulgte Xar blindt og rystede af skræk, men lod, som om de ikke gjorde det.

”Du bekymrer dig for meget, Araflux,” sagde Xar, idet

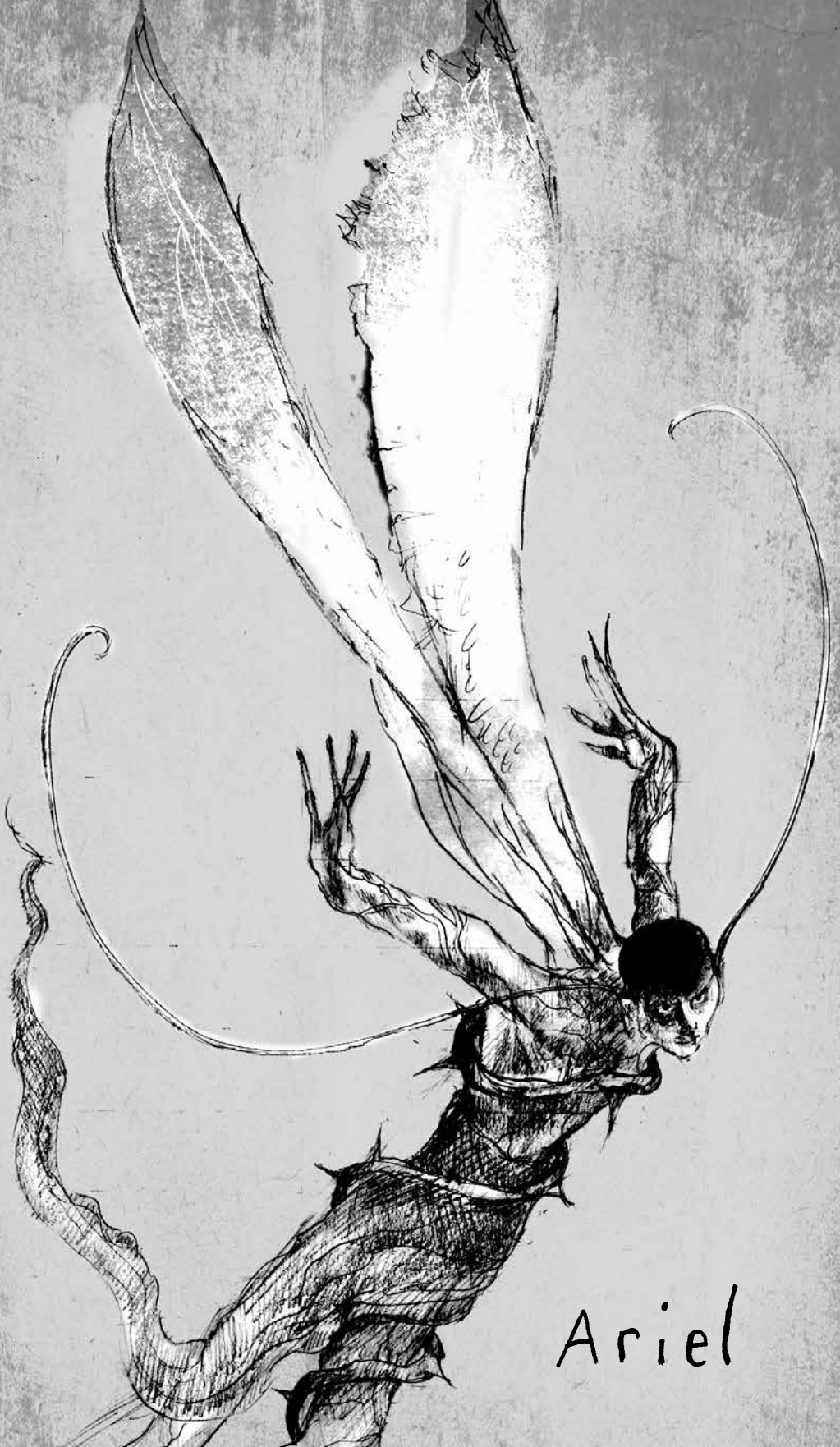
han standsede Kongekat og sprang ned fra hans ryg.

”Se, en fin, lille lysning.

FULDSTÆNDIG

ufarlig præcis som resten af skoven.”

Ariel

Dugfnug

Xar så sig veltilfreds omkring, som om de var standset i den yndigste lille dal, hvor kaniner og hjortekid tumlede omkring, og ikke i en kold og uhyggelig lysning, hvor nåletræerne bøjede sig truende, og misteltenen dryppede som troldmandstårer.

De andre magikere trak deres sværd, og snekattene hvæsedede og skød ryg af skræk, så de kom til at ligne lodne støvbolde. Ulvene trippede uroligt og forsøgte at danne en beskyttende kreds om deres herrer.

Kun de mindste af alferne delte Xars begejstring, men det var udelukkende, fordi de var for unge til at vide bedre.

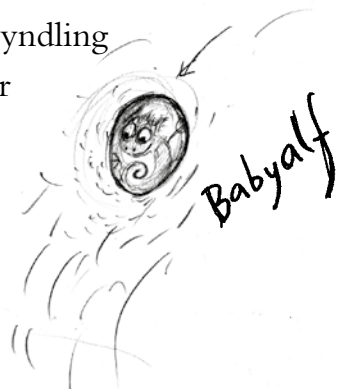
Jeg ved ikke, om du nogensinde har set en alf, så jeg må hellere beskrive dem for dig.

Der var fem større alfer, som alle lignede en slags krydsning mellem et menneske og et bistert, men elegant insekt.

Når de blev sure eller kedede sig (hvilket skete ret tit), blinkede de som små stjerner, mens lilla røg stod ud af deres ører. De var så transparente, at man kunne se deres små hjerter slå.

Der var også tre små alfer, som, fordi de endnu ikke var udvoksede, blev kaldt 'dun-alfer'. Xars yndling var en energisk og ikke videre kvik lille fyr ved navn Dugfnug.

Brumle

”Ih, den er fin! Den er fin!” peb Dugfnug. ”Det er den mest fintastiske lysning, mig nogensinde har set! Hvad er det for en fascinerende blomst? Vent, nu ved jeg det! Det er en smørblomst! Det er en marguerit! Det er en erantidsel! Det er en isblomst!”

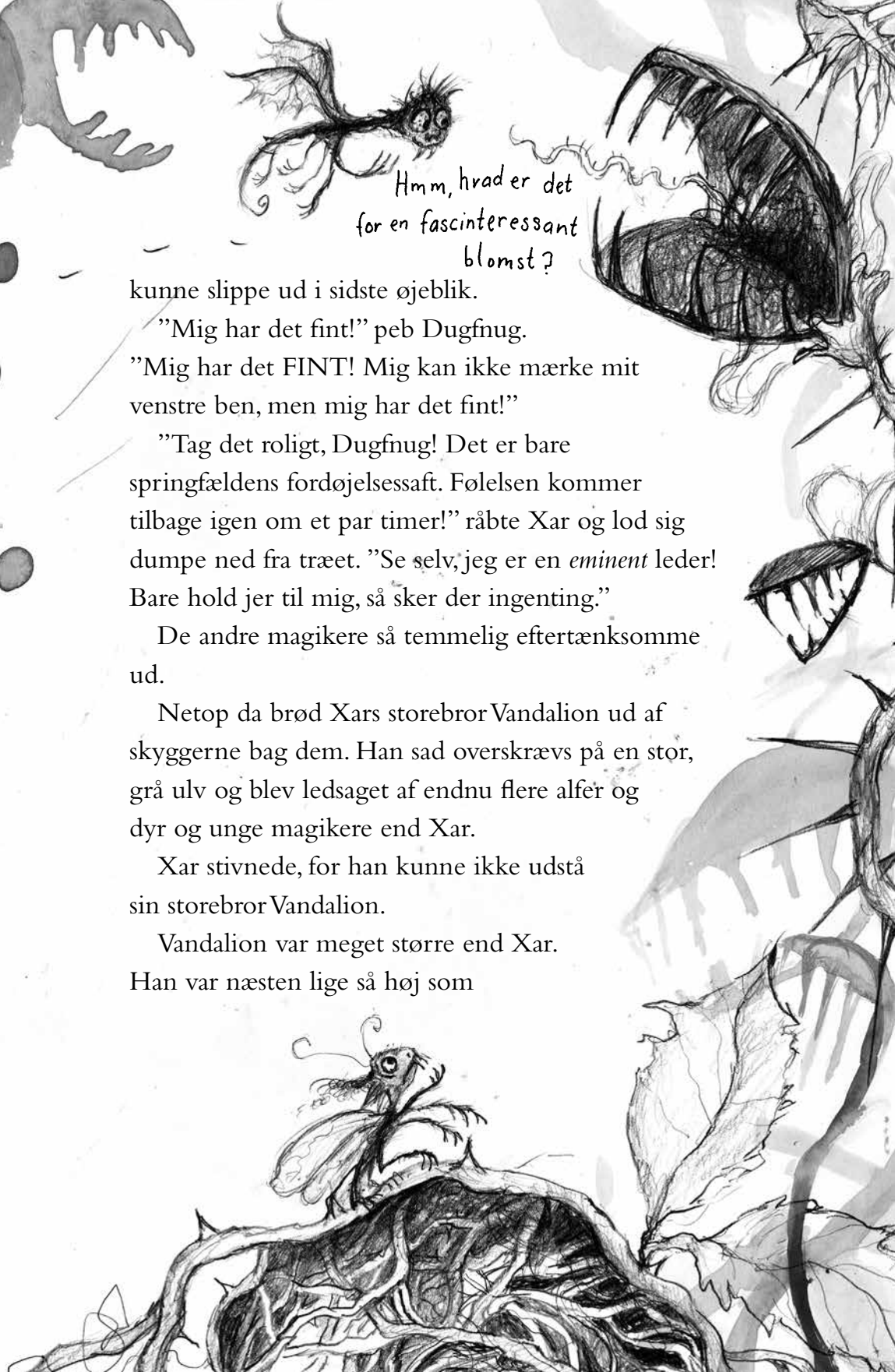
Han fløj ind mellem grenene på et særligt dystert og uhyggeligt træ og satte sig på kanten af en af dets fyldige blomster, som havde ildevarslende pigge for enden af bladene og faktisk hed en alfeædende springfælde. Med et smæld klappede blomsten i som en musefælde og fangede stakkels lille Dugfnug.

Araflux landede på Xars skulder og udstødte et dybt suk.

”Jeg vil nødig sige ’hvad sagde jeg?’,” sagde Araflux. ”Men vi har kun været i den her fuldstændig ufarlige lysning midt i Skummelskoven i halvandet minut, og en af dine følgere er allerede blevet dræbt af en kødædende blomst.”

”Sludder og vrøvl,” sagde Xar godmodigt. ”Han er da ikke blevet dræbt. Hele pointen med at være en leder er jo netop, at hvis en af mine følgere får problemer, så redder jeg ham, for sådan gør en leder.”

Xar klatrede op i træet, og da han var nået godt 50 meter op og gyngede faretruende på et par knagende, blyantstynede grene, tog han sin dolk frem og skar hul i den alfeædende springfælde, så en gispende lille Dugfnug

”Hmm, hvad er det
for en fascinerende
blomst?”

kunne slippe ud i sidste øjeblik.

”Mig har det fint!” peb Dugflug.

”Mig har det FINT! Mig kan ikke mærke mit venstre ben, men mig har det fint!”

”Tag det roligt, Dugflug! Det er bare springfældens fordøjelsessaft. Følelsen kommer tilbage igen om et par timer!” råbte Xar og lod sig dumpe ned fra træet. ”Se selv, jeg er en *eminent* leder! Bare hold jer til mig, så sker der ingenting.”

De andre magikere så temmelig eftertænksomme ud.

Netop da brød Xars storebror Vandalion ud af skyggerne bag dem. Han sad overskrævs på en stor, grå ulv og blev ledsaget af endnu flere alfer og dyr og unge magikere end Xar.

Xar stivnede, for han kunne ikke udstå sin storebror Vandalion.

Vandalion var meget større end Xar. Han var næsten lige så høj som

deres far, han var en fremragende magiker, han var flot og velbegavet og særdeles bevidst om det. Han var selvglad, så det drev af ham, og han sneg sig ofte ind på Xar for at bringe ham i fedtefadet.

”Hvad laver *du* her, Vandalion?” rasede Xar mistænksomt.

”Jeg fulgte bare efter dig for at se, hvilke idiotiske og fuldstændig ligegyldige ting mit pattebarn af en lillebror havde for,” drævede Vandalion.

”Store ledere som mig tager ikke på *ligegyldige missioner!*” fnøs Xar. ”Vi har altså en PLAN. Det rager ikke dig, men ...”

Xar overvejede at stikke Vandalion en kreativ løgne-historie om, hvad han var i gang med – men han kunne simpelthen ikke dy sig for at prale.

”... vi har tænkt os at fange en *heks*,” røg det ud af ham.

Åååååh nej, åh nej, åh nej!

Det var første gang, Xar havde nævnt for sine følgere, hvad deres mission egentlig gik ud på, og oplysningen faldt langt fra i god jord.

En *heks*!

Bjørnen, snekattene og ulvene blev fuldstændig stille og begyndte at ryste af skræk. Selv Ariel, som ellers var den vildeste og mest frygtløse af Xars alfer, skød som et lyn op i luften og forsvandt.

”Der er hekse i den her del af Skummelskoven, det ved jeg bare,” hviskede Xar begejstret, som om en heks var en vidunderlig gave, han nu ville forære dem alle.

Der opstod en lang tavshed. Så spruttede Vandalion og hans følge af grin.

De grinede og grinede og grinede.

”For pokker, Xar,” sagde Vandalion, da han havde fået vejret igen. ”Selv *du* må da vide, at heksene har været uddøde i flere hundrede år.”

”Ja ja,” sagde Xar, ”men hvad nu, hvis nogle af dem overlevede og bare har holdt sig skjult i al den tid? Sel! Jeg fandt den her i lysningen så sent som i går!”

Op af sin rygsæk tog han forsigtigt en kæmpemæssig, sort fjer.

Den var enorm, lidt som en kragefjer, men bare meget, meget større. Den havde en varm, sort farve, som ud mod spidsen gik over i en metalskinnende mørkegrøn nuance magen til farven på en gråands hoved.

”Det er en heksefjer ...” hviskede Xar.

Vandalion smilede sit allermest arrogante smil.

”Det er da bare en fjer fra en stor fugl,” fnøs Vandalion. ”En kæmpekrage eller sådan noget. Der bor nogle underlige kræ her i Skummelskoven.”

Xar rynkede panden og stak fjerens i sit bælte.

”Jeg har da aldrig set en fugl, der var så stor,” sagde Xar gnavent.

”Sikke noget pjat,” smilede Vandalion. ”Kun et hjernedødt fjols som dig ved ikke, at heksene er udryddet for evigt.”

Araflux fløj ned og satte sig på Xars hoved.

”For evigt er lang tid,” sagde ravenen.

Vi har tænkt os
at fange en
HEKS

”Der kan du selv høre!” sagde Xar triumferende.
”Araflux er synsk, han kan se både fremtiden og fortiden, og han tror ikke, at heksene er udryddet for evigt!”

”Jeg ved bare, at hvis heksene af en eller anden grund alligevel ikke skulle være uddøde, så vil jeg meget nødig møde en i en mørk skov,” sagde Araflux og gøs. ”Hvad vil du i øvrigt med en heks, Xar?”

”Jeg vil fange en heks,” sagde Xar, ”og så vil jeg overtage dens magiske evner.”

Der opstod endnu en lamslået tavshed.

Til sidst åbnede Vandalion munden. ”Kære lillebror, det der er uden sammenligning den elendigste plan, der nogensinde er blevet udtænkt.”

”Du er bare misundelig, fordi DU ikke fandt på det,” sagde Xar.

”Jeg har lige et par spørgsmål,” sagde Vandalion. ”Hvordan har du sådan helt konkret tænkt dig at fange heksen?”

”Med det her net,” svarede Xar, idet han trak et net op af sin rygsæk og holdt det frem.

åh

nej

åh

nej

åh

nej...

Entusiasmen fejlede ingenting, det måtte man give ham.

”En af os melder sig frivilligt til at lade sig såre en lillebitte smule, og så lokker blodet heksen til, og ...”

”Fantastisk,” smilede Vandalion. ”Du har altså tænkt dig at såre en af dine sølle små følgere? Midt i en skov fuld af glubske varulve og blodtørstige grumdunstere? Du er jo skingrende skør! Den plan er lige så ynkelig, som du selv er ...”

Xar ignorerede ham.

”Og når heksen går til angreb, fanger jeg den i nettet her. Næste spørgsmål.”

”Udmærket. Spørgsmål nummer to,” sagde Vandalion. ”Ingen nulevende magiker har nogensinde set en heks, så hvor ved du fra, hvordan sådan en ser ud?”

Xar åbnede sin rygsæk og tog en bog på størrelse med et stort atlas op, hvorpå der stod *Den store bog om besværgelser*.

Alle nyfødte magikere får et eksemplar af besværgelsesbogen forærende, og Xars så allerede temmelig ramponeret ud. Et hjørne af den var usynligt (den var ved et uheld blevet tabt i noget usynlighedseliksir), et andet var så sortsvedent, at man knap nok kunne læse teksten (det var sket, da Xar havde sat ild til magikernes lejr), og derudover sad mange af siderne løst og faldt ud til højre og venstre (årsagerne til det tager for lang tid at remse op her).

Xar åbnede bogen ved indholdsfortegnelsen, hvor hele

alfabetet stod skrevet med store guldbogstaver. Så stavede han sig gennem ordet 'hekse' ved på skift at trykke på de forskellige bogstaver med pegefingern, og, *brrrrrrrrrr*, så gav bogen sig til selv at bladre gennem siderne. Den bladrede, og den bladrede, og den bladrede, og hvert kapitel, den passerede, blev usynligt, mens bogen bladrede videre gennem siderne som et endeløst sæt spillekort. Til sidst standsede den ved et opslag.

"Besynderligt ... Der står ikke noget om, hvordan hekse ser ud ... Men de er jo i hvert fald grønne ... tror jeg nok," sagde Xar.

En anden mente, at hekse kunne gøre sig usynlige, og at deres blod var ren syre. En tredje var overbevist om, at de sprøjtede blodet ud gennem øjnene.

"Jeg er sikker på, at vi nok skal genkende en, når vi ser en," sagde Xar og klappede utålmodigt besværgelsesbogen i. "De skulle være ret stygge, ikke?"

"Ualmindelig stygge," sagde Araflux alvorligt. "De mest gruopvækkende væsener, der nogensinde har levet her på Jorden ..."

"Men selv *hvis* du fanger en heks, hvordan vil du så få den til at give afkald på sin magi?" spurgte Vandalion. "For jeg tvivler på, at en usynlig heks, som sprøjter grønt syreblod ud af øjnene og er det mest gruopvækkende væsen, der nogensinde har levet her på Jorden, sådan uden videre vil afgive sin magi, bare fordi du spørger pænt."

”Ja ja,” sagde Xar snedigt.
”Det har jeg skam tænkt på.”
Med højtidelige bevægelser tog han et par handsker på, stak hånden ned i sin rygsæk og fremdrog ... en lille kasserolle.

Tavshed igen.

”Du er godt klar over, at det der er en kasserolle, ikke?” sagde Vandalion.

”Det er ikke nogen almindelig kasserolle,” sagde Xar listigt.

Så tog han en dyb indånding og kom med sin chokerende afsløring.

”Kasserollen her er nemlig lavet af JERN ...”

De fleste af magikerne trådte forfærdede et skridt tilbage, og alferne skreg ildevarslende. Vandalion var den eneste, som ikke lod sig skræmme.

Tværtimod grinede han så ukontrollabelt, at Xar et øjeblik troede, han ville vælte omkuld. ”Det her er simpelthen verdensklasse! Du vil besejre en heks med en *kasserolle!*” hånede Vandalion. ”Du er ikke nogen ’stor leder’, Xar, du er en løgner og en taber, som far skammer sig over. Og nu ved jeg, hvorfor

Denne kasserolle
er lavet af
JERN

JERN!!!

du er så opsat på at stjæle magien fra en heks. Ved vinterfesten i aften er der tryllekonkurrence, og DU kan ikke TRYLLE ... XAR KAN IKKE TRYLLE!” drillede Vandalion.

Xar blev ildrød i hovedet af skam og dernæst kridhvid af raseri.

Hans manglende magiske evner var et ualmindelig ømt punkt, som han helst ville skjule for andre. Magikerbørn blev ikke født med magiske evner, de blev først udviklet omkring 12-årsalderen. Xar var nu 13, og hans lod stadig vente på sig.

Xar havde virkelig forsøgt at udøve magi. I timevis havde han prøvet og prøvet. Men det var, som om det var en muskel, han simpelthen ikke havde. ”Tag det roligt,” sagde alle. ”Tag det roligt, så skal det nok komme.” Men det var som at forsøge at løfte noget uden at have arme.

På det seneste var han faktisk begyndt at blive alvorligt bekymret for, om det nogensinde *ville* ske. Sandsynligheden for sådan en ulykke var naturligvis minimal, men det ville kaste skam over hele familien, hvis kong Melchiors søn IKKE KUNNE UDØVE MAGI.

Alene tanken gav ham en lille smule kvalme.

Tag det nu roligt, Xar.
Behersk dig.

Lad dig ikke tirre...

på den anden side...

"Stakkels lille Xar ..." sang Vandalion
ondskabsfuldt. "Han synes selv, han er så sej, men han
kan slet ikke trylle ..."

Du kunne jo også slå ham med
kasserollen...

”Jeg skal nok lære det,” snerrede Xar. ”Men jeg sværger,” hvæsedede han og kneb øjnene så hårdt i af vrede, at han knap nok kunne se ud af dem. ”Jeg sværger, at jeg vil fange en heks, og så presser jeg så meget magi ud af den, at jeg kan SMADRE dig til ukendelighed!”

”Nå, så det gør du?” grinede Vandalion. Han stak hånden ned i sin rygsæk og tog en af sine tryllestave op. En magikers stav var omtrent på størrelse med en vandrestav, og man kunne sende magi ud gennem den.

”Dine besværgelser virker ikke, når jeg er bevæbnet med JERN!” brølede Xar og stormede mod Vandalion for at slå ham med kasserollen.

Det var jo sådan set sandt nok, men desværre snublede Xar over nogle sammenfiltrede brombærranker, og hans behandskede hænder mistede grebet om kasserollen, som svævede i en bue hen over Vandalions hoved og landede et sted i buskadset.

Vandalion pegede på Xar med sin tryllestav og hviskede en besværgelse. Vandalions krop skælvede, idet magien strømmede gennem ham, ud af hans hånd og ind i staven. Fra dens spids susede en hvidglødende ildkugle af magi, som ramte Xars ben.

Xar standsede brat midt i sit angreb. Besværgelsen havde limet hans fødder til jorden.

”HA! HA! HA! HA! HA!” grinede Vandalions følgere.

”OPHÆV FORTRYLLELSEN!” råbte Xar og forsøgte at flytte sine fødder, men det føltes, som om de var lavet af bly.

”Næ, det tror jeg faktisk ikke, jeg gider ...” smilede Vandalion.

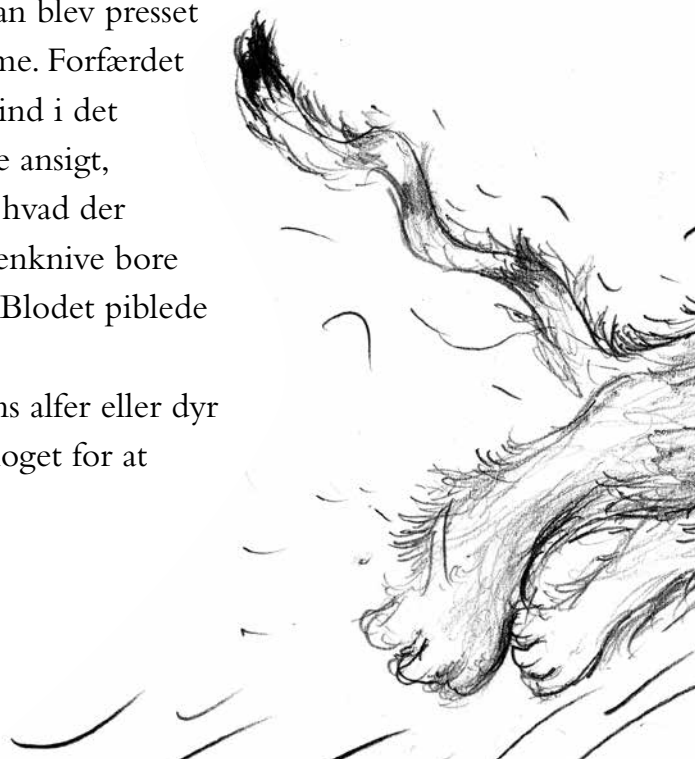
Nu mistede Xar for alvor besindelsen.

Han knipsede med fingrene.

REEOOOWWW!

Inden nogen kunne nå at blinke eller tænke, kastede Kongekat sig over Vandalion med vidtåbent gab som en 350 kilo tung, gråblå dræbermaskine. Vandalion skreg af rædsel, da han blev presset op mod en træstamme. Forfærdet stirrede han direkte ind i det store kattedyrs arrige ansigt, mens han mærkede, hvad der føltes som fire køkkenknive bore sig ind i sin skulder. Blodet piblede øjeblikkeligt frem.

Ingen af Vandalions alfer eller dyr havde nået at gøre noget for at beskytte ham.

”Hvis jeg knipser en gang til,” hvæsedede Xar, ”så får Kongekat hovedet af dig.”

”Snyd!” gispede Vandalion. ”Det er snyd! Man må ikke pudse sine dyr på en anden magiker!”

”OPHÆV FORTRYLLELSEN!” råbte Xar.

Vandalion var lige så vred som Xar, men hvad skulle han stille op?

Han pegede på Xar med sin tryllestav og ophævede fortryllesen, så Xar kunne bevæge fødderne, hvorefter Xar gjorde tegn til Kongekat om at slippe Vandalion. ”Du er sindssyg! Bindegalt!” rasede Vandalion, idet Kongekat slap ham. Han stirrede forbløffet på de fire små blødende sår på sin skulder. ”Det bæst BED mig! Hvis du så meget som OVERVEJER at deltage i tryllekonkurrencen, så SLAGTER jeg dig!”

Vandalion så hen på Xars følgere.
"Hvem af jer vil hellere med MIG
end blive her sammen med den sølle,
lille tosse og hans åndssvage heksefælde?"
råbte Vandalion.

En efter en trak Xars følgere sig væk fra
ham og hen mod Vandalion. De satte sig op
på ryggen af deres ulve eller snekatte, mens de
mumlede ting som "Beklager, Xar, men det her
er altså et nummer for vildt, selv for dig" og "Hvis
hekse ikke er uddøde, så er de virkelig farlige, Xar. Vi
burde ikke være her".

"Der kan du se!" sagde Vandalion triumferende.
"En stor leder skal have nogen at
lede, og ingen gider at følge en
talentløs galning. Held og lykke med
at fange den heks, tabernar."

Og så red Vandalion sin vej på sin
ulv, og hovedparten af magikerne
fulgte efter.

"Kujoner!" råbte Xar. Han
var så rasende, at han var lige
ved at tude. Han stormede ind
i buskadset efter kasserollen og
hævede truende en knytnæve
mod deres rygge.

”BARE VENT OG SE! VI SKAL NOK FANGE EN HEKS, OG NÅR VI HAR TAGET DENS MAGI, KAN VI FLYVE HELT UDENVINGER!”

Med et suk vendte Xar sig mod de sørgelige rester af sit følge.

Hvorfor skulle Vandalion også altid ødelægge alting?

De eneste, Xar nu havde tilbage, var tre magikere, som heller ikke kunne udøve magi endnu: en pige, som hed Pil, og to drenge ved navn Storm og Slendrian. Sidstnævnte var en stor karl med lige så store ører, som i en alder af 17 år stadig ikke udviste det mindste tegn på magiske evner og derudover ikke ligefrem var den skarpeste kniv i skuffen.

Held
og lykke
med at
fange
den
HEKS,
tabernar...

”Pokkers, der er kun tabere tilbage,” mumlede Xar.

”Hov hov, Xar, det var ikke pænt sagt,” indvendte Storm.

”Kommer vi virkelig til at kunne flyve uden vinger?” spurgte Slendrian og baskede med sine store arme.

”Selvfølgelig gør vi det,” forsikrede Xar og gned sig begejstret i hænderne, for Xar var aldrig i dårligt humør ret længe ad gangen. ”De bangebukse kommer til at fortryde, at de skred.”

”Slendrian, du er den største af os, så du må grave mest,” beordrede Xar. ”Storm, jeg er bange for, at vi er nødt til at såre dig en lille smule for at lokke heksen i fælden. Og hvis noget skulle gå galt ...”

”Sagde du ikke, at missionen er helt ufarlig?” spurgte Storm mistænksomt.

”Altså, der er jo ikke noget, som er FULDKOMMEN ufarligt ...” indrømmede Xar. ”Livet er farligt, ikke? Man kan slå sig selv ihjel bare ved at klatre i træer, sådan som jeg nær havde gjort lige før.”

”Vi skal jo ikke bare klatre i træer!” spruttede Araflux ovenfra, da de tre unge magikere gjorde mine til at adlyde Xars ordrer. ”Vi trænger ind på krigernes territorium for at fange det mest gruopvækkende væsen, der nogensinde har levet her på Jorden!”

Araflux sukkede.

Ingen lyttede alligevel til ham.

Araflux satte sig opgivende på en gren og stak hovedet ind under vingen i et spinkelt håb om, at hvis han ikke kunne se fremtiden, så ville fremtiden slet ikke ske.

Men inderst inde vidste den gamle fugl naturligvis, at sådan ville det ikke gå.

Natteblik

Xans Alfer

Cosmo

Hvirvelvind

Peberpot

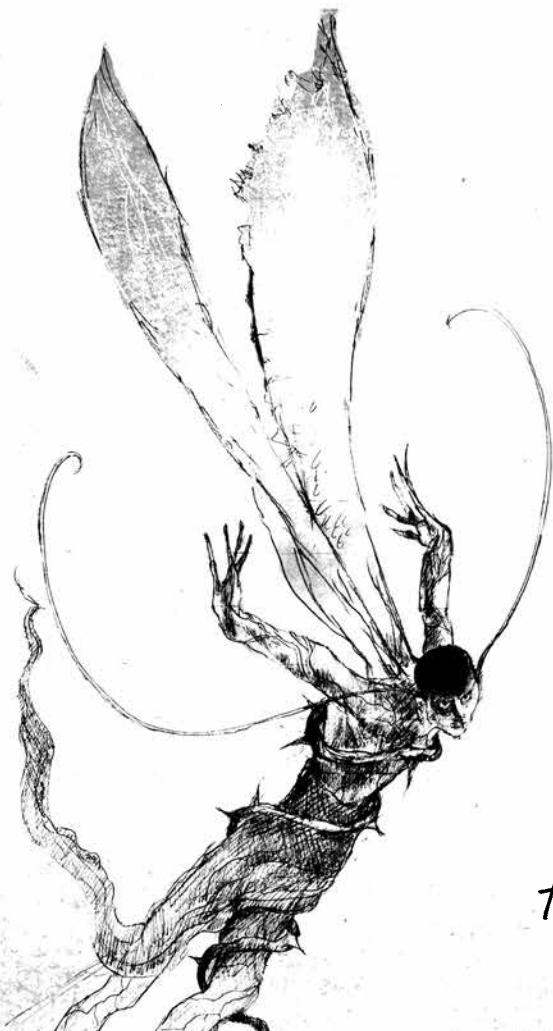
Dugfnug

Brumle

Strit

Ariel